

Žádejte, a bude vám dáno...

*"Žádejte, a bude vám dáno;
hledejte, a naleznete;
klepejte, a bude vám otevřeno..."*

Obracím se na každého, kdo se považuje za křesťana. Zamyslete se, kdyby vám bylo konkrétně nabídnuto vykoupit všechny své hříchy obětí mučednické smrti nevinné osoby, bylo by vaše svědomí schopné přijmout tuto oběť a ještě s radostí a bázní ji nesloužit po celý život?

Je to opravdu neuchopitelná Nebeská spravedlnost? Předpokládejme, že ano.

Ale jak se stávali spravedlivými v dobách před Kristem, před jeho obětí? Včetně postav Starého zákona? A jak dosahovali svatosti - Radonežský, Sarovský, Vyritský, Svirský? Pouze svým mnohaletým osobním úsilím plněním přikázání.

Nebudu zmínit rozpory v názorech apoštolů a jejich rozpory s Kristovým slovem. To je samostatné téma.

Co se stalo po zavraždění Ježíše Krista?

Lidská společnost, navzdory "vykupitelské" oběti, rychle sklouzává do bezduché propasti už třetí tisíciletí.

Utrpení postihuje i ty mnohomilionové masy, které se považují za věřící a vykoupené oběti. Logicky vzato, vykoupení hříchů je rovno návratu nevinnosti před Božím zákonem. Proč tedy lidé trpí, když jsou vykoupeni? A nyní i plnění přikázání jako by nemělo smysl.

Jak alespoň křesťanská část lidstva odměnila Boha za jeho oběť, pro štěstí každého z nás?

Během dvou tisíc let bylo dopuštěno nespočetně mnoho válek, poprav, tajných vražd, mučení a pronásledování, včetně těch ze strany křesťanských konfesí ve jménu Božím. Přestože na praporu Božího slova stojí: "**Nevražď,**" "**Nesud'ťe, abyste nebyli souzeni**" a podobně.

Při pohledu na historii až do dneška lze pozorovat, že s výjimkou malého počtu lidí morálně degradují a svědomí není ve vážnosti.

Takže takzvaná oběť nepomohla zbavit se hříchů, alespoň ne věřícím, a tím zajistit důstojný život chráněný před neštěstím.

Tvrdit, že oběť vykoupí hříchy lidstva, naprosto odporuje Zákonu odplaty podle zásluh: "Co zaseješ (ty), to i sklidiš (ty)." Hříšníci zasévali hříchy celý svůj život, a za ně zaplatil smrtí nevinný Ježíš Kristus. Pokud by záměrem Stvořitele byla vykupitelská oběť skrze svého Syna, bylo by to ve všech evangeliích mnohokrát zdůrazněno v první osobě, tedy ústy Ježíše Krista. Asi takto: Vy, lidé, nemůžete porazit své hříchy a vykoupit je. Obětovávám Sebe, jako jedinou možnost, jak vám pomoci ve vykoupení. V žádném evangeliu tohle není. Naopak, třikrát se modlil v Getsemské zahradě: "Otče můj! Kdyby bylo možné, ať odejde ode mě tento kalich..." (kap. 26,39,42,44). Nechtěl zemřít a podrobit se mučení. Nelze obvinít ani Judy z zrady, pokud by byla oběť přijatelná Tvůrci. Judáš by v takovém případě byl nezbytným prostředníkem v plnění mise. Naopak, Ježíš opakovaně zdůrazňoval nutnost dodržování přikázání jako záruky lásky k Bohu.

Připomínám, že Zákon odplaty pochází od Boha, a ne je to vlastní vychytávka podle lidské pohodlnosti, která je matkou všech nedostatků, proti nimž vyzýval Boží Syn bojovat.

Jaký je cíl Božího sestoupení na Zemi?

Vyzyval lidi, aby se vrátili k životu podle Otcových zákonů. Právě život podle přikázání vede člověka k nevinnosti před Stvořitelem. "Každý, kdo činí hřích, je otrokem svého hříchu." A hříšník vždycky bude potrestán osudem za nedodržení zákonů tohoto světa, který je řízen Boží vůlí od počátku věků. Nevinní na Zemi neexistují, a proto žijeme stále hůře.

Naučili se lidé za dvě tisíce let žít podle přikázání? Ne! Většina dokonce ani nezkouší. A ti, kteří by chtěli, neví jak. Proč?

Možná se duše zachraňuje ne obětí, ale plněním morálních přikázání? Kdo je průvodcem Kristova učení? Křesťanské konfese.

Ale aby učitelé mohli učit lidi plnit zákony, musí mít sami osobní zkušenost s jejich plněním, za prvé. Za druhé je nutné probudit touhu stáda plnit Zákony.

Ale k tomu jsou potřebné příklady duchovní čistoty, kterou život podle přikázání přináší, a nakonec štěstí v osudu. To je viditelné štěstí pro všechny a bude podnětem k plnění zákonů, navíc slovo takového pastýře bude podporováno silou Světla - protože nejen mluví, ale také koná.

Obracejme se k autoritě Nového Zákona.

Matouš 22,37,38: „Ježíš mu řekl: Miluj Pána, Boha svého, celým srdcem svým, celou duší svou a celým svým rozumem. To je první a největší přikázání.“

Co tedy znamená láska k Bohu? Na to odpověděl sám Ježíš Kristus.

Jan 14,15,21,23,24:

v. 15: „Milujete-li mne, zachovávejte mé přikázání.“

v. 21: „Kdo má mé přikázání a zachovává je, ten mě miluje; kdo mě miluje, bude milován mým Otcem...“

v. 23: „Kdo mě miluje, zachovává mé slovo; a Otec můj bude milovat toho, a přijdeme k němu a učiníme u něj příbytek.“

v. 24: „Kdo nemiluje mne, ten moji slova nezachovává; a slovo, kteréž slyšíte, není mé, ale toho, kterýž mne poslal.“

Zde jsou uvedeny pouze přímé Ježíšovy řeči, které jasně ukazují, že bez plnění přikázání není láska k Bohu. Jinými slovy, nenaplnuje se první a největší přikázání.

Můžeme celý život chválit Boha ústy, plakat a líbat ikony, dodržovat pusty, navštěvovat chrámy a bohoslužby, ale stejně se nenaučit milovat Boha.

Matouš 7,21: "Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane,‘ vejde do Království nebeského, ale ten, kdo plní vůli mého Otce nebeského."

Shrňme to. Byla oběť? - Byla! Ale nevede k vykoupení, což dokázala postkřesťanská historie válek, lži, násilí a pokrytectví.

Velikost činu Ježíše Krista spočívá v tom, že odolal útokům zlobných mas, vyprovokovaných vůdci konfese té doby, a dal lidem učení, jak zachránit duši, pokud to samozřejmě aplikují v praxi - to je vítězství nad duchovní leností.

Jeho slovo by mělo být nejen citováno, ale mělo by se stát způsobem života, což by lidem přineslo důstojný život.

V tom spočívá podstata tajemství přijímání. Přijímající k duchovní čistotě, kterou ukazoval Kristus, může být pouze duchovně rostoucí člověk. Jinak není spojení v duchu, zůstávají pouze symboly - prosphora a kagor, bez skutečné lásky k Bohu.

Kde není láska, je vše mrtvé a pokrytecké, tam není Bůh!

Věřící očekávají Druhé příchod, ale on přece neřekne nic nového, ale znovu bude vyžadovat plnění příkázání. Lidé se přece nezměnili, a hříchů se opět nahromadilo mnoho.

Věříme v Boha nebo ne, uznáváme skutečně Zákon odplaty (co zaseješ, to i sklidiš) nebo ne, platí, zatímco odsuzuje lidi k odpovídajícím následkům v osudu.

Převažující většina nechce toto vzájemné působení uzнат. Protože v případě uznání zákona bychom se museli považovat za vinné všech neštěstí. Ach, jak to nechceme!

Jak příjemné je hodit veškerou vinu s úlevou na blízké, na sousedy, na vládu, na korupci, závidět, obviňovat atd. Ale tyto skupiny pachatelů jsou pouze nástroji Boží Vůle, které nám vracejí zpět naše vlastní hříchů.

Od dob prvních hříchů byl člověku tento Zákon představen jako vědomí odpovědnosti za jeho chování.

A o tom, jak očišťovat hříchů, bylo také dáno vědění, včetně Nového Zákona.

[Matouš 6:14, 15](#)

["Nebo jestliže odpustíte lidem viny jejich, odpustí i vám Otec váš nebeský."](#)

["A jestliže neodpustíte lidem vin jejich, ani Otec váš neodpustí vám viny vaše."](#)

A ve modlitbě "Otče náš", kterou nám dal Ježíš Kristus, je stejná formule odpuštění - ["...odpusť nám, Pane, jako i my odpouštíme našim dlužníkům..."](#). Ve skutečnosti je mezi věřícími mnoho urážek, tedy nesmlouvání. Proto nám, vycházející z podstaty modlitby, Pán neodpouští. Protože urážka svědčí o skutečném nesouhlasu přijmout zasloužený trest za minulé hříchů, a to přidává na tíže viny. Opravdovým odpuštěním zcela přijímáme zákonitost trestu. To je skutečný respekt k Božímu zákonu a skutečné očištění od hříchů.

V tom spočívá podstata křesťanské pokory před nepředvídatelností osudu. Každý den, epizoda za epizodou, dostáváme to, co jsme si zasloužili svým minulým chováním.

Rozum - nástroj vyžadující logické vysvětlení, proč bych měl odpouštět? Vědomí působení zákona právě poskytuje pochopení příčinně-následkové souvislosti mezi hříchem - přestupkem a porušením práv - trestem, v tomto nejspravedlivějším světě od Boha.

Proč tedy Pán nezačíná trestat hlavní, masivní zločince, kteří jsou na očích a žijí vnějším životem bez problémů?

Mt 5.44. Ježíš říká: "**Milujte své nepřátele.**" Co tím myslel? Když se totiž pokusíme milovat nepřátele, aniž bychom chápali proč, rozum to nepřijme. Bud' to bude pokrytectví. Teprve několik let zkušeností mi umožnilo pochopit smysl této fráze.

Kdo mě tehdy přinutil změnit pozici agnostika na věřícího, vážně se zabývat tím, v čem je má vina před Bohem, co mám dělat a jak? Nepřátelé, kteří vytvořili neúnosnou situaci. **To je výhoda č. 1.**

Kdo v procesu vykoupení hříchů prostřednictvím odpuštění vytváří negativní momenty v osudu. Nepřátelé, kteří způsobili urážky. Bez nich není proces vykoupení. **To je výhoda č. 2.**

Po dosažení po nějaké době slušného zdraví bez lékařů a tablet a příznivějšího osudu jsem se začal válet na vavřínech. A znovu začaly příhody narůstat, a zase od nepřátel. Nedovolují mi lenošit. **To je výhoda č. 3.**

Jak vidíte, pouze díky zkušenosti přišlo pochopení, proč bych měl milovat nepřátele - jsou užiteční v procesu duchovního rozvoje.

Příkázání! Výzva k jejich plnění tak často zní v kázáních.

Pro začínající boj o svou duši je nutné vědět, že zákon vyžaduje nastolení pořádku nejen ve viditelném a slyšitelném spektru chování, ale také v myšlenkách a emocích, které ovlivňují zdraví a osud.

Pro každou z negativních emocí, jako jsou urážka, strach, závist, domýšlivost, hněv, beznaděj a podobně, existuje vlastní metodika. Věc spočívá v tom, že nepřemůžeš-li negativní emoce, nepřemůžeš ani negativní myšlenky. **"Drž ohniště mysli v čistotě."** Věc spočívá v tom, že rychlost emocionálních vln je podstatně rychlejší než rychlost elektromagnetických vln, v jejichž rozmezí pracuje rozum. Rychlejší vlny dominují nad pomalými. Takové okamžiky vysvětlily objevy moderní fyziky v oblasti torzních vln.

Co je klíčovým prvkem vítězství ducha nad hříchem?

1. Víra. Ježíš nazýval víru klíčem k nebi.
2. Cíl. "Kde je tvé bohatství, tam je i tvé srdce." Duchovní cíl by měl převažovat nad pozemskými cíli.
3. Vůle a trpělivost. "Nebe si člověk získává silou."

4. Kontrola nad činností mozku, skrze který vám temnota bude bránit.
"Bděte a modlete se."

5. Pochopení podstaty pokory jako jediného způsobu opravdového odčinění hříchů.

Kromě Bible existuje ještě jedna kniha, která mi pomohla plně porozumět interakci mezi duchem a tělem, struktuře světa, působení zákonů, lidskému postavení, podstatě temnoty a místech jejího vlivu na psychiku. Je to třídílný spis „Ve světle pravdy“, autor Oscar Ernest Bernhardt (1875-1941). Text knihy je zjevení. [V Matoušově 24:14 je zmínka o evangeliu, které bude dáno lidem v předvečer Posledního soudu, jako jedno z předzvěstí před příchodem Mesiáše.](#) Myslím, že toto je to.

Doufám, že tento článek alespoň částečně poskytne podnět k zamyšlení pro tu část společnosti, která si zachovala čest a svědomí, ale podceňuje sílu křesťanské víry.

Bylo nám naučeno chápat podstatu otázky ze zdroje ve vzdělávacích institucích. Doporučuji také chápat naši křesťanskou víru především od Krista. Je jednoduchá a jasná, protože je od Boha.

Pokud vás výše uvedené řádky stále nepřesvědčují, žijte podle své vůle, jak uznáte za vhodné. Hospodin nám přece dal všem svobodu volby.

Rámeček tohoto článku nedovoluje poskytnout komplexní metodiku boje s hříchem - to lze najít ve výkladech.

Lucenko J. N.